

Cyfrowy Festiwal Filmowy Hommage à Kieślowski

KATALOG

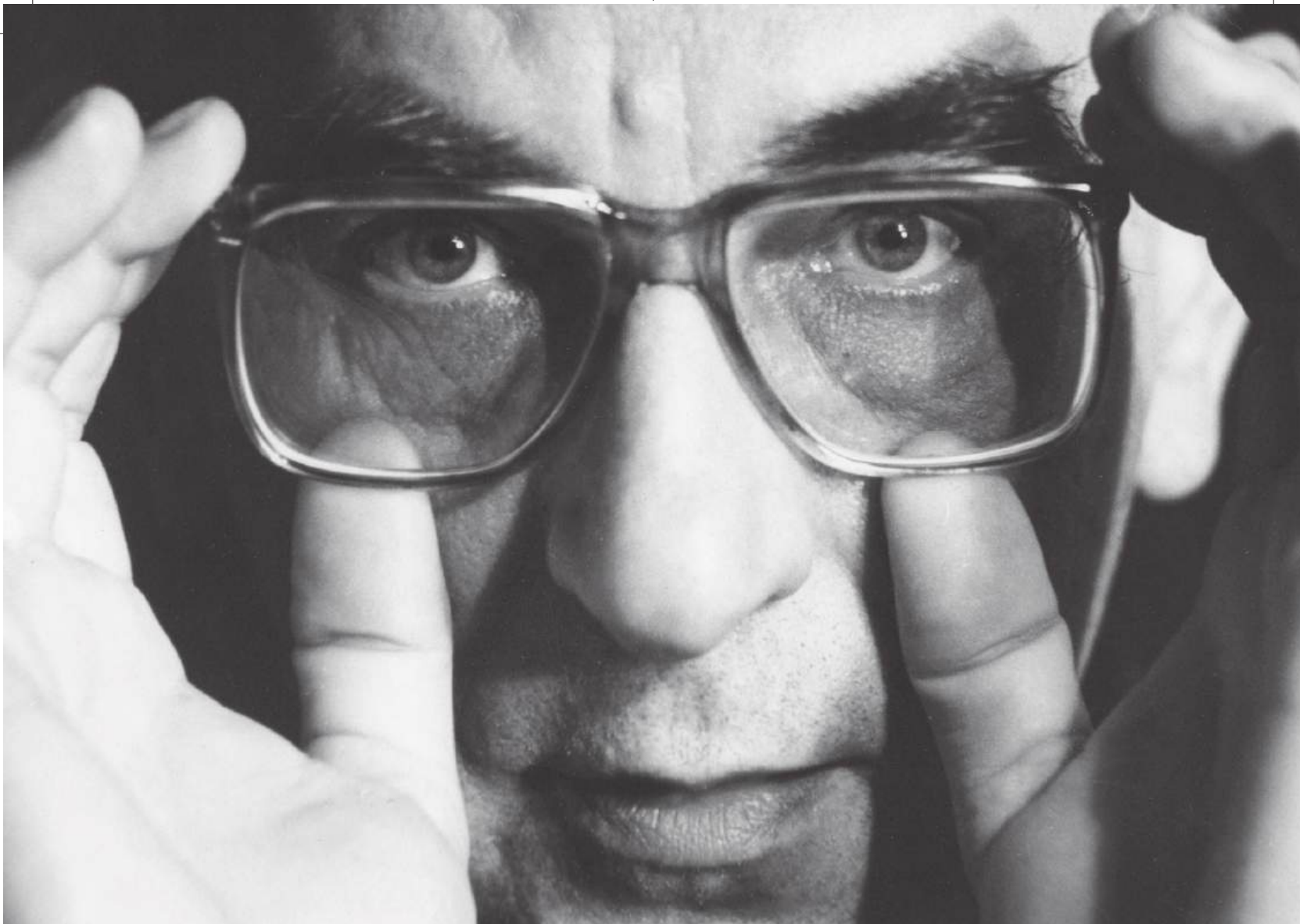
KRAJOWY
PLAN
ODBUDOWY

Rzeczpospolita
Polska

Sfinansowane przez
Unię Europejską
NextGenerationEU

Musimy sobie pomagać

■ **Diana Dąbrowska**
Dyrektor programowa festiwalu

Festiwal Hommage à Kieślowski to nie tylko wydarzenie filmowe, ale też edukacyjne. Od 14 lat w Sokołowsku spotykają się pod koniec wakacji miłośnicy kina oraz sztuki wrażliwej na sprawy społeczne. Program festiwalu jest symboliczną dedykacją dla postaci niezwykle cenionego w świecie reżysera Krzysztofa Kieślowskiego, którego dzieciństwo i młodość jest silnie powiązana z Dolnym Śląskiem (Wałbrzychem, Mieroszowem i Sokołowskiem właśnie). W programie wydarzenia znajduje się 5 sekcji i 24 pokazy, które prezentują najnowsze kino polskie i europejskie, a także klasykę. Hommage à Kieślowski to również zaproszenie na dyskusje z twórcami i specjalistami filmowymi; zaproszenie do emocjonalnej i intelektualnej, transnarodowej filmowej podróży. Co roku program festiwalu skupiony jest wokół jednej ważnej myśli, silnie korespondującej z tym, co dzieje się obecnie na świecie. Motta odnoszącego się do wartości, które festiwal szczególnie pielęgnuje i które wpisuje się w „filozofię uważności społecznej”.

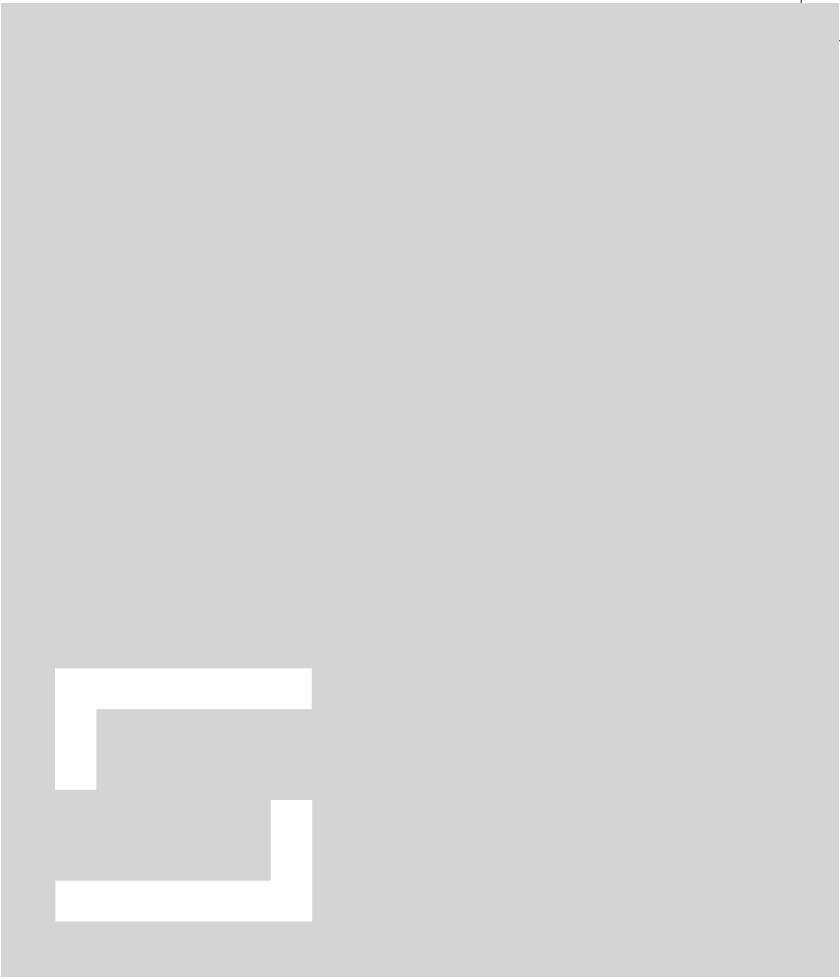
W tym roku organizatorzy wydarzenia stawiają na hasło *Musimy sobie pomagać*. To motto o uniwersalnej mocy, które skupia się nie tylko na pilnej potrzebie szerzenia pomocy, ale też na związanym z nią faktycznym działaniu, przejściu do praktyki. *Musimy sobie pomagać* (*Musíme si pomáhat*) to również tytuł bardzo cenionego i lubianego w Polsce czeskiego filmu Jana Hřebejka z 2000 roku, którego projekcja odbędzie się po ponad 20-letniej przerwie. W trakcie budowania programu naszego festiwalu, selekcjonowania poszczególnych dzieł, kierowaliśmy się właśnie tą myślą. Mamy nadzieję, że będziecie zadowoleni z naszych wyborów. W tym roku powracamy zatem do bliskich nam Czech. W centrum naszych filmowych rozważań znalazła się także twórczość legendarnej czechosłowackiej twórczyni, Esther Krumbachovej. Reżyserka, scenarzystka i scenografka była znana z niezwykle wyobraźni, bezkompromisowej odwagi twórczej, a realizowane przez nią dzieła zapisały się w kanon filmowego arthouse'u.

Filmy, które pokażemy na festiwalu w Sokołowsku to: *Stokrotki* Very Chytylovej, *Waleria i tydzień cudów* Jaromil Jireš, *Zabójstwo inż. Czarta* w reżyserii samej Esther Krumbachowej i dokument poświęcony osobie Krumbachowej, zrealizowany przez jej wieloletnią współpracowniczkę i przyjaciółkę, legendarną Verę Chytylovą – *W poszukiwaniu Ester*.

W zaprzyjaźnionym Broumovie – podobnie jak w Sokołowsku – spotkamy się i porozmawiamy o kinie ze stałym współpracownikiem Jana Hřebejka, cenionym scenarzystą Petrem Jarchovským. Ich współpraca rozpoczęła się już na początku lat 90. za sprawą komediowego musicalu *Bigbeatowe lato*. Film odniósł w kraju spory sukces frekwencyjny i przyniósł ekipie wiele nagród, m.in. Czeskie Lwy dla najlepszego filmu, najlepszego reżysera i najlepszego aktora (Josef Abrhám). Wspólnie zrealizowane przez Hřebejka i Jarchovský'ego dzieła przeszły już do klasyki współczesnej czeskiej kinematografii; wystarczy pomyśleć o tak ważnych i popularnych tytułach jak *Pod jednym dachem*, *Pupendo*, *Musimy sobie pomagać*, *Na złamanie karku*, *Czeski błąd* czy *Nauczycielka*.

W 2024 roku mija 20 lat od premiery *Na złamanie karku* (2004). Wśród wielu wyróżnień zdobytych przez ekipę realizacyjną znalazł się również Czeski Lew dla Petra Jarchovského za najlepszy scenariusz. Film Jana Hřebejka był również czeskim kandydatem do Oscara w kategorii najlepszy film nieanglojęzyczny. *Na złamanie karku* to przepełniona empatią, chwilami tragikomiczna opowieść o prostych ludziach, którzy po długim czasie milczenia odnajdują w sobie odwagę, aby otworzyć się na drugiego człowieka i pojednać się z nim. To piękna i wzruszająca opowieść o altruizmie i ksenofobii, drzemającym w nas lęku przed nieznanym. Różne postawy i kontrastujące zachowania splatają się w tej złożonej mozaice narracyjnej: dwaj przemysłowcy znajdują w samochodzie dwumiesięcznego chłopca.

Sprzedają go bezdziejnej kobiecie, która marzy o dziecku. Jest jednak „mały problem” – jej mąż František jest rasistą i kibolem... 40-letnia Hana pracuje w centrum dla uchodźców. Jej o wiele starszy partner Otakar, przeżywa załamanie podczas wykładów na uniwersytecie. Ich 18-letnia córka przypadkiem dowiaduje się, że Otakar nie rozwiódł się ze swoją pierwszą żoną, z którą ma syna.

Cieszymy się, że w Czechach mamy szansę propagować również twórczość Krzysztofa Kieślowskiego. Podczas tegorocznej *Letní filmová škola* w Uherského Hradiště pokazaliśmy zgromadzonej publiczności krótkometrażowy dokument *Prześwietlenie*. W Broumovie zobaczymy zaś bodaj najważniejszy dokument w historii polskiego kina, *Gadające głowy* (1980). Zbiorowy, pokoleniowy portret Polaków i Polek żyjących na przełomie lat 70. i 80. Metoda, jaką przyjął Kieślowski podczas kręcenia filmu, polegała na zadawaniu różnym osobom w różnym wieku (od niemowląt do osób w starszym wieku) tych samych pytań, m.in.: Kim (ty) jesteś? Co jest dla ciebie najważniejsze? Czego byś chciał?

Przed Wami kilka cennych i niezwykle aktualnych myśli wyrażonych przez bohaterów i bohaterki *Gadających głów*, odpowiedzi na pytanie czego oczekivaliby od przyszłości: „Chciałbym, żeby zniknął brak poszanowania; żeby ludzie robili coś dla innych, nie tylko dla siebie; Chciałbym wolności, która nie preferowała by najsilniejszych; żebyśmy żyli odważnie; żeby wszyscy dobrzy ludzie łączyli się ku dobru; żeby ludzie nie bali się innych; żeby każdy mógł swobodnie decydować o swoim losie; żeby mniej było łokci i pleców, a więcej serca i rozumu; żyć w świecie rzeczywistym, który nie byłby fikcją i pozorami... „

Przy realizacji *Gadających głów* współpracowali z Kieślowskim m.in. Jacek Petrycki, Krzysztof Wiebrzicki, Piotr Jaxa Kwiatkowski, Michał Żarnecki i Alina Siemińska.

■ Mikołaj Jazdon

BEZ KOŃCA: Nasi zmarli są wśród nas... Przypatrują się nam uważnie, oceniają to co robimy...

Zrealizowany w 1984 roku film Krzysztofa Kieślowskiego *Bez końca* trafił do kin w czerwcu 1985 roku. Został zrealizowany na podstawie scenariusza zatytułowanego *Szczęśliwy koniec*, który Kieślowski napisał wspólnie z adwokatem - Krzysztofem Piesiewiczem. Od tego filmu rozpoczęła się ich wspólna praca nad scenariuszami wszystkich kolejnych filmów nakręconych przez Kieślowskiego.

Bez końca stanowił próbę opisu doświadczenia stanu wojennego. Jest to też film o dramacie kobiety, która zostaje wdową i odkrywa po śmierci męża, że była z nim związana o wiele bardziej niż sądziła. Właściwie nie potrafi bez niego żyć. Urszula (Grażyna Szapołowska), żona cenionego i lubianego adwokata, mecenasa Zyro (Jerzy Radziwiłowicz), po jego nagłej śmierci stara się pomóc rodzinie młodego robotnika, Dariusza Stacha (Artur Barciś). Grozi mu surowa kara za udział w strajku już po ogłoszeniu stanu wojennego. Zyro miał go bronić w sądzie. Urszula namawia do podjęcia się obrony Stacha starego adwokata, mecenasa Labradora (Aleksander Bardini), który od lat stronił od zajmowania się sprawami politycznymi. W filmie oglądamy postacie reprezentujące rozmaite postawy i wybory życiowe przyjmowane przez Polaków w „ołowianym czasie” stanu wojennego. Żona Stacha, Joanna (Maria Pakulnis), z poświęceniem pomaga uwięzionemu mężowi, ale jej ojciec (Jan Tesarz) zdecydowanie potępia postawę i wybory polityczne zięcia. Labradorowi pomaga aplikant Miecio (Michał Bajor), a żonie Stacha działający w podziemiu Rumcajs (Adam Ferency).

Krzysztof Piesiewicz tak charakteryzował film: „Przy *Bez końca* głównym impulsem do jego realizacji było pragnienie zarejestrowania autentycznego ducha czasu, postaw, zachowań, preferencji, wyglądu miejsc oraz tego, co uczynił z nami stan wojenny. Nastąpiło »zaćmienie słońca«, którym była Solidarność, jej »cudowna narracja« i wielki zryw. Po prostu Sierpień’80 został zamordowany. Mogę wypowiadać się jako dojrzały człowiek tego pokolenia, które musi mieć świadomość, że to były niesamowite dni. Być może dni, które nigdy wcześniej nie wydarzyły się w historii Polski. Ten fenomen relacji międzyludzkich, poczucie jedności, spontaniczna bliskość ludzi z różnych przestrzeni zawodowych, intelektualnych, środowiskowych. To się wyczuwało w każdej minucie tamtego sierpniowego czasu. I właśnie ten Sierpień’80 został zamordowany 13 grudnia...” Najbardziej rozpoznawalnym znakiem „zamordowanego Sierpnia’80”, jak to określił Piesiewicz, było obsadzenie w roli zmarłego adwokata z *Bez końca*, Jerzego Radziwiłowicza.

Kieślowski tak uzasadniał ten wybór: „Rola nie była napisana dla niego. Dopiero w pewnym momencie zrozumiałem, że powinien ją zagrać. Był aktorem, który grał »człowieka z marmuru«, »człowieka z żelaza« i był symbolem kogoś ewidentnie czystego moralnie, uczciwego. Pomyślałem, że muszę go zaangażować, żeby dla widza było oczywiste, że ten człowiek wewnętrznie jest bardzo jasny, to miało być klarowne. Wiedziałem, że Jurek Radziwiłowicz – nie z powodu swojej osobowości, swojego charakteru, choć przy okazji taki jest jako człowiek – ale dlatego, że tak się ludziom kojarzy, w ten sposób będzie funkcjonował. Była to klasyczna obsada wynikająca z dorobku aktora”.

Zdjęcia do filmu zrealizował Jacek Petrycki, jeden z najbliższych współpracowników Kieślowskiego, autor zdjęć do wielu jego filmów dokumentalnych (m.in. *Pierwsza miłość*, *Życiorys*, *Prześwietlenie*, *Szpital*, *Gadające głowy*) i fabularnych (*Spokój*, *Amator*), który w stanie wojennym działał w podziemiu, dokumentując jego życie kamerą dokumentalną (po latach zmontował z tych unikalnych nagrań film *Moje zapiski z podziemia*). Muzykę do *Bez końca* skomponował Zbigniew Preisner, z którym odtąd Kieślowski współpracował przy kolejnych swoich filmach. Scenografię zaprojektował Allan Starski a za dekorację wnętrz odpowiadały Magdalena Dupont i Teresa Gruber.

Powstanie *Bez końca* stanowiło zwrot w twórczości Kieślowskiego, czasem określany mianem przejścia od kina realistycznego, politycznie zaangażowanego, do kina metafizycznego. W filmie tym pojawia się postać ducha, który jako milczący świadek przygląda się życiu innych postaci. Kieślowski napisał o nim w scenariuszu *Szczęśliwego końca*, który przechowywany jest w Archiwum Twórczości Krzysztofa Kieślowskiego w Sokołowsku: „Bohater nazywa się Antoni Zyro i tym różni się od wielu innych bohaterów filmowych, że nie żyje. Myślę, że dla wszystkich – tak jak i dla mnie – jest zupełnie oczywiste, że nasi zmarli są wśród nas. Przypatrują się nam uważnie, oceniają to, co robimy i choć nie mają już żadnego wpływu na bieg spraw, często w naszych postępkach pamiętamy, by nie musieli wstydzić się za nas. Czy rzeczywiście nie mają wpływu? Choćby przez to, że liczymy się z ich zdaniem – przecież mają. Czasem otrzymujemy znak, którego nie rozumiemy – może pochodzi od nich, dla nich był jasny, dla nas jest niepokojący. Nie widzimy ich, ale często czujemy wokół siebie. Cóż więc prostszego niż założyć, że kamera *Szczęśliwego końca* widzi Antka Zyro, tak jak widzi każdego innego bohatera? Ludzie go nie widzą, kamera tak”.

■ Diana Dąbrowska

ZIELONA GRANICA: KAŻDY ZASŁUGUJE NA GODNE ŻYCIE.

Jeden z najważniejszych i najszerzej omawianych filmów w polskich mediach w ostatnich latach. Agnieszka Holland zabiera nas w stronę granicy polsko-białoruskiej i panującego tam kryzysu humanitarnego. Ówczesne polskie władze określiły nagrodzoną na MFF w Wenecji *Zieloną granicę* mianem „obrzydliwego paszkwila”, a przed seansami kinowymi proponowano wręcz projekcję specjalnego rządowego spotu, który odnosiłby się krytycznie do treści dzieła. Jak stwierdziła w jednym z wywiadów ceniona reżyserka: „Zależało nam na tym, żeby pokazać kompleksowość tej sytuacji, złożoność ludzkiej natury i wyborów, przed którymi stoimy. Żeby w filmie nie było ani grama propagandy. (...) Chciałam, żeby film miał maksymalną wiarygodność. Na wszystko, co pokazuję na ekranie, mam papiery”.

To, co się dzieje na pograniczu polsko-białoruskim pozostawało przez dłuższy czas wielką niewiadomą. Media narodowe – za sprawą ksenofobicznej narracji – odgrodziły wielu Polaków i Polek od rzeczywistości dramatu uchodźczego. Na granicy wprowadzono stan wyjątkowy, a z tzw. czerwonej strefy („strefy zakazanej”) wypychano dziennikarzy, filmowców, medyków, aktywistów, przedstawicieli organizacji humanitarnych. W efekcie mieszkańcy Podlasia zaczęli się zastanawiać czy podanie butelki wody spotkanemu przypadkiem w lesie uchodźcy nie jest przestępstwem, działaniem antypatriotycznym.

Holland w sposób niemalże dokumentalny podchodzi do tej „apokalipsy codzienności”, egzystencjalnego limba, w którym przyszło trwać przede wszystkim uchodźcom z Syrii czy Afganistanu. Za sprawą czarno-białych zdjęć polska reżyserka portretuje świat, w którym bolesny absurd i zerojedynkowość zaistniałej sytuacji (dobro/zło, współczucie/wrogość, życie/śmierć) daleki jest od jakichkolwiek odcieni szarości. W *Zielonej granicy* mamy do czynienia zresztą z potrójnym trybem opowiadania: nieomal nieobecnej w ówczesnej polskiej debacie perspektywy przetrzucanych z miejsca na miejsce uchodźców (1), relacji ryzykujących własnym zdrowiem aktywistów i aktywistek (2), a także obserwacją jednego ze strażników przygranicznych (3). Twórczyni zabiera nas w niełatwą, niekiedy bardzo drastyczną podróż, ale nie zapomina o świetle i nadziei (w myśl zasady, że być może to właśnie wiara w lepsze jutro stanowi we współczesnym ekosystemie medialnym najodważniejszy ze statementów). Za sprawą swojego najnowszego filmu Holland przypomina, że zaangażowane społeczno-politycznie kino może służyć jako cenne narzędzie do odkrawania fragmentów skażonej przemocą i zobojętnieniem rzeczywistości. Takie filmy jak *Zielona granica* stają się drogą do uważności, empatii, pobudzenia umysłów. Bo przecież każdy – niezależnie od pochodzenia, wieku, płci czy wiary – zasługuje na godne życie.

Petr Vlček

KTO SIĘ BOI ESTER KRUMBACHOVEJ?

Cieszę się, że po latach przerwy czeskie kino znów „zabierze głos” na festiwalu Hommage à Kieślowski w Sokołowsku. Cieszę się tym bardziej, że będzie to tym razem głos kobiecy, bezkompromisowy i że będzie należał do Ester Krumbachovej. Nie tylko dlatego, że to jedna z kluczowych postaci Czechosłowackiej Nowej Fali i jedna z najbardziej wpływowych kobiet europejskiego kina przełomu lat 60. i 70. XX wieku, ale przede wszystkim ze względu na sposób, w jaki głos tej niezwyklej artystki niejednokrotnie do nas przemawia.

Jako współautorka scenariusza Krumbachová przyczyniła się do powstania legendarnych *Stokrotek* (1966) Věry Chytilovej, które można interpretować w kategoriach bezpośredniego ataku na patriarchalny establishment i radosną celebrację kobiecości. Dwie „zepsute” i jednocześnie niezwykle urokliwe bohaterki – być może podobnie jak dwie autorki scenariusza – nie przejmują się tradycyjnie pojętą moralnością i bezpardonowo uwodzą dużo starszych od siebie mężczyzn. Krumbachová-scenografka odpowiedzialna jest w tym przypadku również za „formalną rozrzutność” filmu, która sprawia, że *Stokrotki* pozostają nadal najczęściej cytowanym i najbardziej znanym dziełem czzechosłowackiego kina na świecie. Nieokrzesa wyobraźnia artystki działa z podobną mocą w filmie Jaromila Jireša, *Waleria i tydzień cudów* (1970). Wykorzystując niezliczone symbole scenograficzne, Krumbachová była w stanie przedstawić w nowatorski sposób bujne fantazje zadziornej protagonistki, która w ciągu tytułowego tygodnia zaczyna po raz pierwszy miesiączkować; transformacja kobiecego ciała i psyche stanowi główny temat tej onirycznej feerii.

W bogatej filmografii Krumbachovej znajdziemy tylko jeden film, który czeska artystka samodzielnie wyreżyserowała. W satyrze *Zabójstwo inż. Czarta* (1970) twórczyni odmalowała na ekranie niezwykle manieryczny, „genderowy kalambur”, gdzie w znanym sobie stylu przygląda się nieprzystawalności światów kobiet i mężczyzn. Choć Krumbachová postrzegana jest przede wszystkim jako kobieta myśląca niekonwencjonalnie, zastraszająca mężczyzn swoim przenikliwym intelektem, my jako widzowie z pewnością nie musimy się jej obawiać. Do swoich widzów zwraca się ona za pomocą niepowtarzalnych obrazów i kwiecistego stylu wizualnego. Myślenie o twórczości Ester wiąże się z wyjściem poza utarte schematy i odkrywaniem mniej zbadanych zakamarków czeskiego filmu i sztuki wizualnej. Swoistym kontrapunktem dla retrospektywy Krumbachovej jest znany i lubiany w Polsce czeski film *Musimy sobie pomagać* (2000) tandemu Jan Hřebejk i Petr Jarchovský. Osadzona w bolesnych realiach II wojny światowej tragikomiczna opowieść porusza niezwykle uniwersalny (i do dziś aktualny) temat: lepszy świat będziemy mogli osiągnąć tylko dzięki empatii, wzajemnemu zrozumieniu i wyciągnięciu pomocnej dłoni, co silnie rezonuje z ideą i przesłaniem najnowszego dzieła Agnieszki Holland, *Zielona granica* (2023). Wszystkie te filmy zostaną pokazane w Sokołowsku polskiej i czeskiej publiczności. Charakterystyczny tytuł filmu Hřebejka przemienił się zresztą w motto tegorocznej edycji festiwalu Hommage à Kieślowski i odzwierciedla istotę współpracy Fundacji In Situ ze Stowarzyszeniem Czeskich Klubów Filmowych, bez której ta część programu nie byłaby możliwa.

Jarosław Grzechowiak
filmoznawca
i wykładowca Łódzkiej
Szkoły Filmowej

MUSIMY SOBIE POMAGAĆ: BOHATEROWIE CODZIENNOŚCI

Są wokół nas – mijani, niedostrzegani, zapominani. Nie mamy czasu zastanawiać się nad ich drogą życiową, problemami, doświadczeniami. A jednak każdy z nich kryje w sobie historię, emocje, pasję. Bohaterowie codzienności – o nich chcemy opowiedzieć w jednej z ważniejszych sekcji tegorocznej edycji festiwalu Hommage à Kieślowski.

Tramwajarze po pracy oddający się grze w orkiestrze. Czeskie małżeństwo przeżywające tragedię II wojny światowej. Ludzie zamknięci w domach z powodu pandemii. Polski chłop postawiony w dramatycznej sytuacji. Młody chłopiec mający trudności w nawiązaniu relacji. W ich zachowaniach i wyborach życiowych odbijają się jak w soczewce wydarzenia polityczne i społeczne, a także uwarunkowania kulturowe. Wszyscy oni zostali z wielką wrażliwością i czułością ukazani przez twórców. W sekcji „Musimy sobie pomagać: Bohaterowie codzienności” zapraszamy na filmy Kazimierza Karabasa, Grzegorza Dębowskiego, Grzegorza Brzozowskiego, Piotra Stasika i Jana Hřebejka.

OPISY FILMÓW

POPISY FILMŮ

Kraj: Polska
Czas: 103 min
Język: polski
Rok produkcji: 1984

BEZ KOŃCA

Reżyseria: Krzysztof Kieślowski

To poruszający dramat, który łączy w sobie elementy realizmu i metafizyki. Akcja filmu osadzona jest w Polsce lat 80., w czasie stanu wojennego. Główny bohater, zmarły adwokat, obserwuje z zaświatów życie swojej żony i sprawę, której nie zdążył zakończyć. Film porusza tematy straty, żałoby i politycznego ucisku, a także stawia pytania o sens ludzkiego istnienia i moralne wybory. Jego subtelna, refleksyjna narracja, z charakterystycznym dla Kieślowskiego połączeniem intymności i uniwersalnych tematów, sprawia, że *Bez końca* to film pełen głębokich emocji i trudnych pytań, który długo zostaje w pamięci.

Kraj: Polska
Czas: 12 min
Język: polski
Rok produkcji: 1974

PRZEŚWIETLENIE

Reżyseria: Krzysztof Kieślowski

Film o ludziach, którzy chcą jak najprędzej wrócić do życia

Tematem dokumentu Krzysztofa Kieślowskiego jest psychika ludzi chorych na gruźlicę, przebywających na leczeniu daleko od swoich domów i bliskich. Roboczy tytuł projektu brzmiał *Wrócić jak najprędzej* i w pełni odzwierciedlał pragnienia relacjonujących swoje bolączki przed kamerą bohaterów. Zdjęcia zostały zrealizowane m.in. w Sokołowsku i w okolicach gminy Mieroszów. Kieślowski spędził właśnie w tych rejonach swoje dzieciństwo i młodość.

Z okazji 50-lecia filmu, *Prześwietlenie* zostało pokazane na początku sierpnia w Czechach (50. edycja Letní filmová škola w Uherského Hradiště), a na tegorocznym Hommage à Kieślowski odbędzie się również spotkanie z bliskimi współpracownikami reżysera, Jackiem Petryckim (operator) i Krzysztofem „Dziobem” Wierzbickim (współpraca reżyserska).

Po 50 latach od daty premiery *Prześwietlenie* wciąż jest na nowo interpretowane (m.in. jako opowieść o ludziach zepchniętych „na boczny tor życia” podczas pandemii Covid -19).

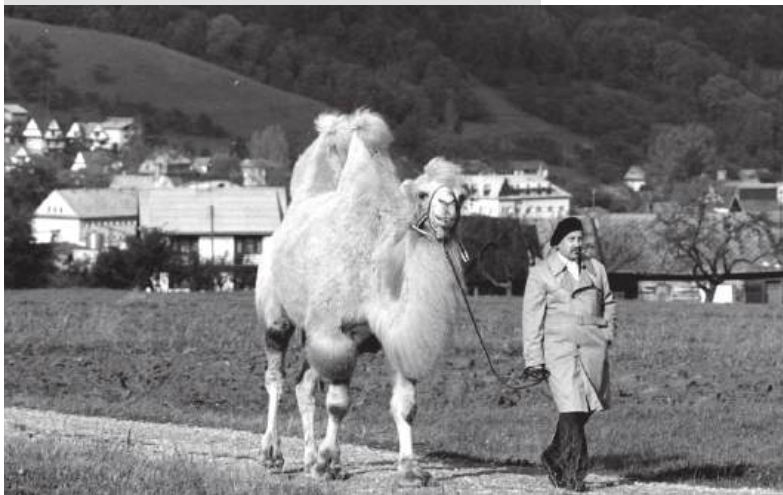
Kraj: Polska
Czas: 14 min
Język: polski
Rok produkcji: 1980

GADAJĄCE GŁOWY

Reżyseria: Krzysztof Kieślowski

Gadające głowy to film dokumentalny z 1980 roku wyprodukowany w Wytwórni Filmów Dokumentalnych w Warszawie. Zbiorowy portret Polaków żyjących na przełomie lat 70. i 80. Metoda, jaką przyjął Kieślowski podczas kręcenia filmu, polegała na zadawaniu różnym pokoleniom Polaków (od niemowląt do osób w starszym wieku) tych samych czterech pytań: w którym roku się urodziłeś? kim ty jesteś? co jest dla ciebie najważniejsze? czego byś chciał (czego oczekujesz od przyszłości)?

Wybrani bohaterowie *Gadających głów* mieli kilka dni przed rozpoczęciem zdjęć, aby zastanowić się nad swoją odpowiedzią przed kamerą. Kieślowski uważnie wysłuchiwał swoich rozmówców, nie naruszając ich prywatności. Metoda dokumentalna Kieślowskiego pozwalała przyrzeć się poglądom Polaków w różnym wieku, ale też o różnej pozycji społecznej. Ostatnie ujęcie filmu przedstawia stulatkę, która na pytanie „Co by Pani chciała” odpowiada „Chciałabym dłużej żyć... dłużej żyć” i uśmiecha się.

Kraj: Polska
Czas: 73 min
Język: polski
Rok produkcji: 2000

DUŻE ZWIERZĘ

Reżyseria: Krzysztof Kieślowski

Jeden z najbardziej oryginalnych i poetyckich filmów w reżyserskim dorobku Jerzego Stuhr. Nie byłoby tej „uniwersalnej baśni”, gdyby nie odnaleziony w 1998 roku przez Janusza Morgensterna scenariusz niezrealizowanej fabuły Krzysztofa Kieślowskiego. Twórca *Blizny* napisał – inspirowany opowiadaniem Kazimierza Orłosa *Wielbłąd* – tekst jeszcze na początku lat 70.

Jak wyznał w jednym z wywiadów sam Stuhr: „W sensie symbolicznym znów byłem współpracownikiem Krzysztofa Kieślowskiego, mojego przyjaciela. Dane mi było nadać kształt czemuś, co było jego ideą, jego dążeniem”. Przy filmie współpracowali m.in. Paweł Edelman (zdjęcia), Abel Korzeniowski (muzyka), Elżbieta Radke (kostiumy). Niezapomniane role stworzyli Jerzy Stuhr i Anna Dymna. Projekcja filmu na tegorocznej edycji festiwalu to nasz hołd dla wielkiego artysty (aktora, reżysera, pedagoga), który zmarł na początku lipca tego roku.

Kraj: Czechosłowacja
Czas: 74 min
Język: czeski
Rok produkcji: 1966

STOKROTKI

Reżyseria: Věra Chytilová

Filozoficzno-slapstickowy traktat Věry Chytilovej jest dziś filmem kultowym, a jego bohaterki – Marie I (Jitka Cerhová) i Marie II (Ivana Karbanová) – stały się twarzami feministycznej rewolty, która znacząco wyprzedziła swoje czasy. W momencie premiery *Stokrotki* zostały bezwzględnie skrytykowane przez ówczesne władze, co w krótkim czasie przełożyło się na przymusową i wieloletnią przerwę zawodową czeskiej reżyserki. Publiczność i krytyka były zaś odmiennego zdania – w osobie Chytilovej dopatrywano się najoryginalniejszego głosu jej pokolenia. Milan Kundera, autor *Niežności lekkości bytu*, pisał w recenzji filmu, że mamy tutaj do czynienia z opowieścią „o dwóch obrzydliwie pięknych dziewczynach, które próbują realizować swoje demokratyczne prawa – tu i teraz”. Opowieścią, w której to, co piękne i poetyckie, idzie żwawo pod rękę z tym, co potworne i katastroficzne. Chytilová i Krumbachová z niekłamaną przyjemnością obnażają szwy świata, który traktuje ich bohaterki jako mechaniczne lalki zaprogramowane wyłącznie do tego, aby dostarczać – szczególnie starszym od siebie i klasowo wyżej postawionym mężczyznom – morze radości i syntetycznych orgazmów.

Kraj: Czechosłowacja
Czas: 77 min
Język: czeski
Rok produkcji: 1970

WALERIA I TYDZIEŃ CUDÓW

Reżyseria: Jaromil Jireš

Czechosłowacki film fabularny z 1970 roku, wyreżyserowany przez Jaromila Jireša na podstawie powieści Vítězslava Nezvala pod tym samym tytułem. Film korzysta z poetyckich środków audiowizualnych i słynie z surrealistycznego klimatu. To opowieść o 13-letniej bohaterce (w tytułowej roli Jaroslava Schallerová), która żyje w dezorientującym śnie obfitującym w różne relacje z tajemniczymi, niekiedy bardzo mrocznymi istotami. Walerii w dniu jej urodzin zostają skradzione kolczyki o magicznych właściwościach będące jedyną pamiątką po mamie. Jedyny trop wiedzie dziewczynę do młodego chłopca o imieniu Orlik, który przyznaje się do rabunku i wyznaje jej miłość. Gdy okazuje się, że kolczyki mają cudowną moc zapewniającą właścicielowi nieśmiertelność, pozyskaniem biżuterii zaczyna interesować się miejscowy biskup...

Kraj: Czechosłowacja
Czas: 72 min
Język: czeski
Rok produkcji: 1970

ZABÓJSTWO INŻ. CZARTA

Reżyseria: Ester Krumbachová

W niezwykle skondensowanej wizualnie satyrze *Zabójstwo inż. Czarta* (1970) Ester Krumbachová odmalowała na ekranie niezwykle manieryczny, „genderowy kalambur”, gdzie w znanym sobie stylu przygląda się nieprzystawalności światów kobiet i mężczyzn. Cały film opiera się na kreacjach aktorskich i zderzeniu energii Jiřiny Bohdalovej i Vladimíra Menšíka. Główna bohaterka (w filmie przedstawiona po prostu jako „Ona”) wspomina jak pewnego dnia zadzwonił do niej znajomy, niejaki inżynier Czart, i przyjął zaproszenie na kolację. Podczas kolacji mężczyzna zachował się bardzo dziwnie: zjadł wszystko, co było przygotowane, łącznie z zapasami z lodówki, a odchodząc od stołu zostawiał zawsze po sobie tajemniczy zapach siarki... Inżynier stał się u protagonistki stałym gościem, a ona marzyła coraz bardziej o wspólnym założeniu rodziny. Od zamiarów małżeńskich nie mogły jej odstraszyć nawet pewne ekstrawaganckie zachowania Czarta: obgryzanie nówek u mebli, zjadanie skorup naczyń czy kwiatków pokojowych...

Kim jest tajemniczy inżynier Czart i czego tak naprawdę chce od głównej bohaterki filmu Krumbachovej?

Kraj: Czechy
Czas: 128 min
Język: czeski
Rok produkcji: 2005

W POSZUKIWANIU ESTER

Reżyseria: Věra Chytilová

Ester Krumbachová, tytułowa bohaterka, to jedna z najważniejszych postaci czechosłowackiej sztuki XX wieku, której wpływ na teatr i film jest trudny do przecenienia. Od początku swojej kariery związana była z teatrem, a później zasłynęła jako wybitna kostiumografka, stając się jedną z najbardziej rozpoznawalnych i utalentowanych artystek w tej dziedzinie. Współpracowała z Janem Němcem przy takich filmach jak *Diamenty nocy* i *O uroczystości i gościach*. Była także współautorką scenariuszy do *Stokrotek* oraz *Zbyt późnego popołudnia Fauna* w reżyserii Věry Chytilovej. Sama zrealizowała tylko jeden film fabularny, *Zabójstwo inż. Czarta*, który pozostaje unikalnym świadectwem jej talentu. Věra Chytilová w swoim dokumencie *W poszukiwaniu Ester* podejmuje próbę odtworzenia biografii Krumbachovej, spotykając się z osobami, które towarzyszyły jej przez całe życie. Rozmowy te uzupełniają fragmenty filmów oraz wywiadów z kostiumografką i scenarzystką. Dla Chytilovej, reżyserki *Stokrotek*, ten dokument był jednym z ostatnich filmów i stanowił niejako podsumowanie jej twórczej drogi. Odtworzenie historii tej inspirującej postaci było próbą oddania hołdu artystce, której wpływ na czechosłowacką Nową Falę jest niezaprzeczalny.

Kraj:
Belgia, Czechy, Francja, Polska
Czas: 147 min
Język: polski, angielski, arabski, francuski
Rok produkcji: 2023

ZIELONA GRANICA

Reżyseria: Agnieszka Holland

Po przeprowadzce na Podlasie psycholożka Julia staje się mimowolnym świadkiem i uczestnikiem dramatycznych wydarzeń na granicy polsko-białoruskiej. Świadoma ryzyka i konsekwencji prawnych, przyłącza się do grupy aktywistów pomagających uchodźcom, którzy koczują w lasach w strefie objętej stanem wyjątkowym. W tym samym czasie uciekająca przed wojną domową syryjska rodzina i towarzysząca jej nauczycielka z Afganistanu, nie wiedząc, że są narzędziem politycznego oszustwa białoruskich władz, próbują przedostać się do granic Unii Europejskiej. W Polsce los zetknie ich z Julią oraz młodym pogranicznikiem Janem. Rozgrywające się wokół wydarzenia zmuszą ich wszystkich do postawienia sobie na nowo pytania – czym jest człowieczeństwo?

Kraj: Polska, Czechy
Czas: 85 min
Język: polski
Rok produkcji: 2024

LAS

Reżyseria: Lidia Duda

Film dokumentalny Lidii Dudy opowiada o ludziach, którzy pomagają uchodźcom znajdującym się na granicy z Białorusią. Ludzkie dramaty docierają jednak i w to miejsce. Choć przepisy zabraniają udzielania pomocy migrantom, bohaterowie filmu nie wyobrażają sobie innego postępowania. Jest wśród nich małżeństwo z dzieckiem, które przeprowadziło się w te tereny, chcąc znaleźć ukojenie i spokój. Udzielając wsparcia, zdają tym samym egzamin z człowieczeństwa.

Las otrzymał pięć nagród na Docs Against Gravity Film Festival, w tym Nagrodę dla najlepszego filmu polskiego. W uzasadnieniu jurorzy stwierdzili: „Reżyserka i jej współpracownicy stworzyli film, który jest nieustępliwym głosem sprzeciwu wobec niemoralnej polityki, a uczynili to z punktu widzenia serc i oczu nieoczywistych bohaterów”.

Kraj: Polska, Niemcy, Dania
Czas: 84 min
Język: kurdyjski, angielski, polski
Rok produkcji: 2024

DRZEWA MILCZĄ

Reżyseria: Agnieszka Zwiefka

Inna odsłona dokumentalnego spojrzenia na kryzys migracyjny. Tym razem autorka, Agnieszka Zwiefka, podejmuje ten skomplikowany i delikatny temat z punktu widzenia nastoletniej Runy – młodej uchodźczyny, Kurdyjki, która trafiła do obozu dla uchodźców. Styka się tam z życzliwością i chęcią pomocy, ale nie może wyrzucić z pamięci dramatycznych wydarzeń – śmierci swojej matki z powodu hipotermii, tragedii innych ludzi koczujących na granicy polsko-białoruskiej. Ten znakomity film został nagrodzony Złotym Lajkonikiem w Konkursie Polskim Krakowskiego Festiwalu Filmowego za „opowieść, która jest dziełem kompletnym. Za film, w którym uchodźca jest człowiekiem, a nie pustym medialnym tematem”.

Kraj: Włochy
Czas: 107 min
Język: włoski, polski
Rok produkcji: 2023

MUR

Reżyseria: Katarzyna Smutniak

Debiut reżyserski znanej i cenionej we Włoszech aktorki, Kasi Smutniak (*Dobrze się kłamię w miłym towarzystwie*, *Słodki koniec dnia*, *Oni*). Niezwykle osobisty dokument, w którym twórczyni nie tylko przygląda się z bliska działaniom odważnych aktywistów (m.in. Mariusza Kurnyty alias Człowiek Lasu), ale też opowiada po raz pierwszy na taką skalę o swoich korzeniach, tożsamości, relacjach z polską rodziną. Jak wyznaje Smutniak: „Byłam w grupie z aktywistami. Większość z nich nie wiedziała nawet kim jestem. Po prostu nazywałam się Kasia. Wiedziałam, że mam w ręku narzędzie, które może pomóc w nagłośnieniu sprawy, możliwość opowiedzenia historii i bycia usłyszaną”.

Kraj: Polska
Czas: 9 min
Język: polski
Rok produkcji: 1960

MUZYKANCI

Reżyseria: Kazimierz Karaszk

Jeden z najwybitniejszych dokumentów w historii polskiego kina, wytyczający nowe sposoby realizacji tego rodzaju filmów. Przy tym jedno z najbardziej ulubionych dzieł Krzysztofa Kieślowskiego, wyreżyserowane przez Kazimierza Karaszk, mistrza patrona naszego festiwalu i jego największego autorytetu podczas studiów w Szkole Filmowej w Łodzi. Niespełna 10-minutowy dokument, rejestracja prób amatorskiej orkiestry warszawskich tramwajarzy, zdobył główne nagrody na festiwalach w Krakowie, San Francisco, Oberhausen czy Lipsku.

Kraj: Polska
Czas: 93 min
Język: polski
Rok produkcji: 2023

TYLE CO NIC

Reżyseria: Grzegorz Dębowski

Pełnometrażowy debiut Grzegorza Dębowskiego rozgrywa się na jednej ze współczesnych polskich wsi. Protagonista – Jarek Martyniuk (znakomita kreacja Artura Paczesnego) – organizuje protest pod domem posła, który miał działać na szkodę rolników. Odnalezienie zwłok jednego z chłopów rozbija jedność uczestników demonstracji i rzuca poważne podejrzenie na Jarka. Doskonała obserwacja życia na terenach wiejskich w połączeniu ze znakomicie skonstruowaną intrygą i świetną realizacją przyniosły twórcom dziesiątki nagród, a *Tyle co nic* stał się jednym z najbardziej dyskutowanych filmów ostatnich lat.

Kraj: Polska
Czas: 69 min
Język: polski
Rok produkcji: 2024

TYLKO DZIEŃ I NOC

Reżyseria: Grzegorz Brzozowski

Film dokumentalny Grzegorza Brzozowskiego podejmuje temat, który dotknął każdego z nas. Podczas pierwszej fali pandemii COVID-19 reżyser, tak jak niemal wszyscy mieszkańcy planety, został ograniczony epidemicznymi restrykcjami i zmuszony do niemal całodobowego, samotnego przebywania w domu. *Tylko dzień i noc* jest zarówno swoistym dziennikiem pierwszego lockdownu, jak i zapisem emocji, przeżyć i uczuć kilku innych bohaterów reprezentujących niemal cały przekrój polskiego społeczeństwa. Film zdobył Nagrodę im. Macieja Szumowskiego za szczególną wrażliwość na sprawy społeczne w tegorocznym Konkursie Polskim Krakowskiego Festiwalu Filmowego.

Kraj: Polska
Czas: 73 min
Język: polski
Rok produkcji: 2022

FILM DLA KOSMITÓW

Reżyseria: Piotr Stasik

Piotr Stasik, uznany twórca filmów dokumentalnych (21 x Nowy Jork), w 2021 roku filmem *Ćmy błyskotliwie* zadebiutował jako reżyser filmu fabularnego. W *Filmie dla kosmitów* jego bohaterem znów jest przedstawiciel najmłodszego pokolenia – trzynastoletni Jeremi, którego pasją jest tworzenie filmów na YouTube. Pewnego dnia otrzymuje oryginalne zadanie – robotzlecemu nakręcenie filmiku, który polecą w kosmos. Problem w tym, że dla wykonania tego niecodziennego polecenia młody chłopak musi nawiązać relacje ze swoimi rówieśnikami, co dla zamkniętego w sobie, introwertycznego Jeremiego jest pozornie najtrudniejsze.

Kraj: Czechy
Czas: 120 min
Język: czeski, niemiecki
Rok produkcji: 2000

MUSIMY SOBIE POMAGAĆ

Reżyseria: Jan Hřebejk

Jeden z najciekawszych czeskich filmów ostatnich dekad, wielkie osiągnięcie Jana Hřebejka, podejmujące temat postaw Czechów w obliczu II wojny światowej i hitleryzmu. Problem ten reżyser porusza na przykładzie losów bezdzietnego małżeństwa, które decyduje się na ukrywanie syna dawnego pracodawcy mężczyzny – uciekiniera z obozu koncentracyjnego. Jednak szybko okazuje się, że ten bohaterstwo będzie miał dla trojga bohaterów istotne konsekwencje. Film ten otrzymał 5 Czechosłowackich Lwów, był też nominowany do Oscara w kategorii najlepszy film nieanglojęzyczny.

Kraj: Czechy
Czas: 108 min
Język: czeski
Rok produkcji: 2004

NA ZŁAMANIE KARKU

Reżyseria: Jan Hřebejk

Współczesna Praga. Dwaj przemytnicy po „robocie” znajdują w skradzionym samochodzie dwumiesięcznego hinduskiego chłopca. Sprzedają go bezdzietnej Milušce, która marzy o tym, aby mieć potomstwo, nie może jednak ubiegać się o adopcję. Jej mąż František, zapalony kibic piłki nożnej, chuligan i rasista, dostał wyrok w zawieszeniu. Pewnego dnia Miluška pokazuje mu ich nowego, ciemnoskórego syna... Czterdziestoletnia Hana pracuje w centrum pomocy dla uchodźców. Jej sporo starszy partner Otakar słabnie podczas wykładu na Uniwersytecie. Ich osiemnastoletnia córka przez przypadek dowiaduje się, że Otakar nigdy nie rozwiódł się ze swoją dawną żoną – Věrou, z którą ma syna Martina...

Kraj: Polska
Czas: 73 min
Język: polski
Rok produkcji: 2023

TWARZE AGATY

Reżyseria: Małgorzata Kozera

Główną bohaterką jest Agata di Masternak, artystka i malarka, która w wieku 16 lat usłyszała piorunującą diagnozę - z powodu naczynio-tętniaka pozostały jej tylko dwa lata życia. Jednak postęp w medycynie, a nade wszystko determinacja samej Agaty sprawiły, że po ponad 20 latach i wielu operacjach bohaterka nadal żyje. Ze swojej choroby uczyniła zaś główny temat swojej sztuki. *Twarze Agaty* to poruszający portret silnej kobiety, która walczy z bólem i cierpieniem i wciąż znajduje siły na jedyną w swoim rodzaju, nad wyraz osobistą pracę twórczą.

Kraj: Włochy
Czas: 118 min
Język: włoski
Rok produkcji: 2023

JUTRO BĘDZIE NASZE

Reżyseria: Paola Cortellesi

Podnoszenie się Włoch po wojennej katastrofie ma tutaj twarz kobiety nie poddającej się rodzinnej i systemowej przemocy. Wiosną 1946 roku mieszkańcy i mieszkanki Rzymu próbują odbudować swoje życie wśród licznych zniszczeń. Wraz z resztkami wojennego pyłu pragną strzepać z siebie ostatnie pokłady strachu i udręczenia. Idzie nowe, to pewne. Ale jaka będzie ta nowa rzeczywistość? Dla kogo okaże się ona najżyczliwsza? Czy beneficjentką tych dziejowych zmian okaże się również Delia (w tej roli sama reżyserka Paola Cortellesi), pracowita przedstawicielka lumpenproletariatu, oddana matka i sumiennie maltretowana przez męża żona? Przemoc staje się w tym świecie integralnym elementem społecznej komunikacji, opartej na patriarchalnym przewodnictwie. *Jutro będzie nasze* to nie tylko saga o niekończącej się przemocy wobec kobiet, ale również opowieść o tym, co przekazujemy kolejnym pokoleniom w ogóle. Siła wizji debiutującej Cortellesi pochodzi właśnie z niezwykłego połączenia prywatnej historii gospodyni z wielką polityczną historią jej ojczyzny.

Kraj: Polska
Czas: 76 min
Język: polski
Rok produkcji: 2024

POSŁUCHAJ, CO CHCĘ CI POWIEDZIEĆ

Reżyseria: Małgorzata Imielska

Przejmująca i wymykająca się kliszom opowieść o chorobie psychicznej, depresji i lęku. Najnowszy film cenionej reżyserki Małgorzaty Imielskiej (*Miłość i inne słowa, Wszystko o mojej matce*) to podróż pełna empatii, humoru i ciepła. Opowieść, która stanowi też ważny komentarz na temat stanu polskiej psychiatrii. Jak stwierdziła twórczyni: „Osoby w kryzysie psychicznym noszą dwa tornistry. Jeden to choroba, drugi to lęk przed tym że ktoś to odkryje”. Imielska pragnie przełamać schemat: schizofrenia nie musi oznaczać „egzystencjalnej kapitulacji” i życia pozbawionego miłości, zrozumienia. Premiera dokumentu odbyła się na tegorocznym festiwalu Millenium Docs Against Gravity.

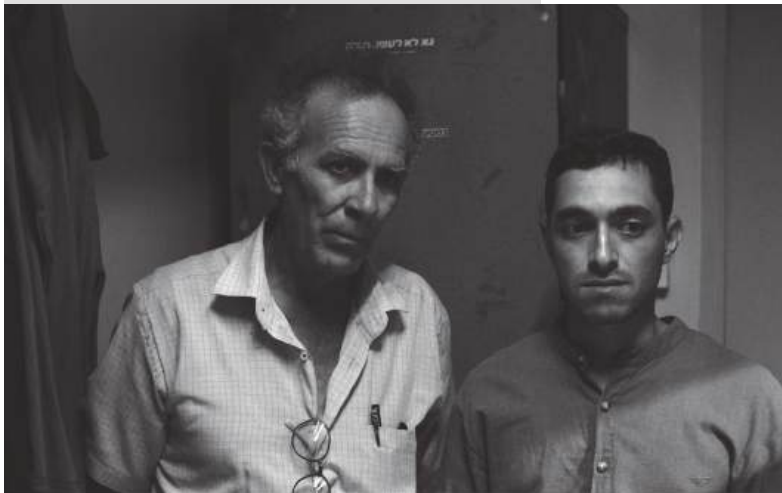

Kraj: Polska, Francja, Ukraina
Czas: 85 min
Język: ukraiński, rosyjski, polski,
francuski, angielski
Rok produkcji: 2023

SKĄD DOKĄD

Reżyseria: Maciej Hamela

Nagradzany na całym świecie dokument Macieja Hamela. Początek inwazji Rosji na Ukrainę. Miliony decydują się na porzucenie tego, co mają najcenniejsze i wsiadają bez zastanowienia do zakurzonego vana na obcych rejestracjach. Samochód przemierza tysiące kilometrów, pełniąc rozmaite funkcje: poczekalni, szpitala, schronu, a przede wszystkim przestrzeni do zwierzeń i wyznań. „Pojechałem do Ukrainy pomagać w transporcie uchodźców, film nie był w planach. Skąd dokąd powstało tak naprawdę z poczucia odpowiedzialności” – mówi reżyser Maciek Hamela.

Kraj: Polska, Francja
Czas: 27 min
Język: arabski, hebrajski,
angielski
Rok produkcji: 2023

POMARAŃCZA Z JAFFY AN ORANGE FROM JAFFA

Reżyseria: Mohammed Almughanni

Młody Palestyńczyk Mohammed desperacko szuka taksówki, która przewiezie go przez izraelski punkt kontrolny. Taksówkarz Farouk odkrywa, że Mohammedowi już raz nie udało się przekroczyć punktu kontrolnego. Zaczynają się kłopoty... Trzymające w napięciu kino, blisko człowieka, ukazujące absurd konfliktu w skali mikro.

Kraj: Niemcy, Francja, Włochy
Czas: 93 min
Język: niemiecki, włoski,
francuski
Rok produkcji: 2023

ANSELM

Reżyseria: Wim Wenders

Jego prace są monumentalne i formie, i w treści – to jeden z pierwszych niemieckich twórców, który poprzez język sztuki postanowił poruszyć trudną historię swojego kraju oraz szerzej – Europy. Spektakularna forma nie przesłania jednak głęboko ludzkiego wymiaru prac, poruszających niezmiennie kolejne pokolenia odbiorców. Mowa o Anselmie Kieferze, któremu poświęcił swój film inny wybitny autor z Niemiec – Wim Wenders (*Paryż-Texas*, *Niebo nad Berlinem*, *Pina*, *Sól ziemi*).

MUSIMY SOBIE POMAGAĆ: KONKURS KRÓTKICH FORM FILMOWYCH NA HAK 2024

Echo, reż. Emi Buchwald

Dwoje nastolatków, Ania i Bartek, chcą pozbyć się swojego największego wroga - jąkania. Wewnętrzny potwór sprawia, że czują się wyobcowani i nie mogą normalnie funkcjonować w świecie. Podczas terapii jąkania mierzą się z poczuciem winy i niższości, jakie potwór w nich wywołuje. Starają się go poznać i okiełznać. Oraz polubić siebie i przestać się bać.

Taniec w narożniku, reż. Jan Bujnowski

Po upadku komunizmu w 1989 roku kolorowe telewizory przestają być w Polsce towarem luksusowym. Ekrany w domach Polaków zaczynają wyglądać podobnie do rzeczywistości za oknem. Czy jednak rzeczywistość jest naprawdę kolorowa?

Moja siostra, reż. Mariusz Rusiński

Zuzia, uzdolniona artystycznie i bardzo wrażliwa nastolatka, zмага się z uzależnieniem od narkotyków. Jej brat, reżyser filmu, postanawia bliżej przyjrzeć się rodzinie, by zrozumieć, co właściwie mogło doprowadzić do tej sytuacji. Nie jest to jedynie opowieść o wychodzeniu z nałogu, lecz także o tym, jak wielki wpływ mają relacje w rodzinie na konkretne decyzje jej członków. Reżyser kieruje obiektyw kamery na swoich najbliższych w najbardziej intymnych chwilach i próbuje wychwycić punkty zapalne oraz źródła konfliktów i braku wzajemnego zrozumienia.

Jestem, reż. Cezary Orłowski

Miłość, intymność i seksualność to tematy, których mama Bartka, młodego mężczyzny z zespołem Downa, unika jak ognia. Przygotowuje go za to do pracy w domu pogrzebowym, który prowadzi. W ponurą scenerii Bartek pilnie przygotowuje zwłoki do pochówku. Wszystko zmienia się, gdy spotyka dziewczynę, która niedawno pojawiła się w jego mieście. Wybuchają miłość.

Przez ciebie, po tobie, reż. Jędrzej Górski

Historia ojca i syna, którzy po śmierci dziadka, słynnego dziennikarza spotykają się na jedną noc w celu przeprowadzenia wywiadu o zmarłym. Wszystko zmienia się, gdy na jaw wychodzą zatajone problemy.

Końce i początki, reż. Klaudia Fortuniak

Jak kłótnia Wojciecha o cytrynę, spalenie chlebów przez Andrzeja, ciąża Tiny oraz rury Anny wpłynęły na to, że dziś Julia pocałuje po raz pierwszy chłopaka?

Człowiek z odpadającym uchem, reż. Jędrzej Kocjan

Franek jest aktorem, który cierpi na rzadką przypadłość - gdy ciągnie za swoje lewe ucho, ono odpada. Kiedy fakt ten wychodzi na jaw, Franek staje się sławny. Ludzie zaczynają dzielić się na tych organizujących zbiórkę pomocową, i na tych, którzy oskarżają go o oszustwo.

Pierwszy taniec w chmurach, reż. Michał Mieszczyk

Szukający odkupienia Patryk próbuje poukładać sobie życie z Mają i stać się ojcem dla jej dwuletniego syna Matiego. Aby zdobyć pieniądze na ślub, decyduje się współudział w przemyśle narkotyków. Niespodziewanie do kraju wraca biologiczny ojciec Matiego, który reprezentuje wszystko czego brakuje Patrykowi: stabilność, bezpieczeństwo i dostatek. Marzenia Patryka zderzają się z bezwzględnością rzeczywistością.

Polish Dream, reż. Małgorzata Suwała

Polska, lata 90. Sławek chce się uniezależnić i w końcu dostaje zlecenie życia. Potrzebny mu samochód, więc planuje pożyczyć taksówkę od ojca. Niestety jego apodyktyczna matka ma na ten dzień inne plany. Sławek nie dostanie auta, jeśli nie zawiezie jej do uzdrowiciela.

Momo i Lulu, reż. Anita Kwiatkowska-Naqvi

Animowana historia miłosa dziejąca się w podwodnej krainie. MoMo od pierwszego wejrzenia zakochuje się w LuLu, ale zaraz stanie się jasne, że nie mogą być ze sobą szczęśliwi.

ARCHIWUM TWÓRCZOŚCI KRZYSZTOFA KIEŚŁOWSKIEGO

KOLEJNA ODSŁONA DZIAŁAŃ FUNDACJI IN SITU

Z inicjatywy Fundacji Sztuki Współczesnej In Situ powstaje w Sokołowsku Archiwum Twórczości Krzysztofa Kieślowskiego. Nie udałooby się to bez merytorycznej pomocy i zaufania, którymi obdarzyła Fundację Pani Maria Kieślowska, przekazując materiały pochodzące z prywatnego archiwum rodzinnego.

Działalność Archiwum Krzysztofa Kieślowskiego obejmuje zabezpieczenie materiałów źródłowych, opracowywanie, digitalizację, ochronę i udostępnianie archiwaliów związanych z życiem i twórczością wybitnego polskiego reżysera i scenarzysty.

Powstaniu Archiwum przyświeca jeszcze jeden cel. Ma ono ambicję być żywym tworem - miejscem realizacji projektów badawczych i artystycznych, powstających przy współudziale jego twórców i z wykorzystaniem jego bogatych zasobów. W planach rozwoju Archiwum jest współpraca z instytucjami kultury i sztuki, muzeami, bibliotekami, zespołami filmowymi i szkołami filmowymi. Zespół tworzący Archiwum stanowią wybitni znawcy twórczości reżysera, jego współpracownicy i przyjaciele. Opieką merytoryczną otoczył Archiwum Stanisław Zawisliński - dziennikarz, pisarz, reżyser i scenarzysta filmów dokumentalnych, nagrodzony w 2008 r. przez Polski Instytut Sztuki Filmowej za cykl książek biograficznych o Krzysztofie Kieślowskim.

Na stronie internetowej Archiwum Twórczości Krzysztofa Kieślowskiego będą sukcesywnie dodawane kolejne opracowywane zbiory archiwalne, informacje o zasobach, a także zapowiedzi i relacje z wydarzeń odbywających się przy udziale rodzącej się instytucji.

Jedną z ostatnich aktywności Archiwum była współpraca przy organizacji wernisażu w Stałym Przedstawicielstwie Polski przy UE w Brukseli - zorganizowano tam bowiem wystawę zdjęć Krzysztofa Kieślowskiego, ukazujących go w życiu prywatnym oraz na planie filmowym. Wśród prezentowanych na wystawie prac znalazły się także materiały z sokołowskiego Archiwum.

Część zasobów prezentowanych na stronie internetowej była poddawana pracom archiwizacyjnym i digitalizacyjnym w 2013 roku w ramach programu Archiwistyki Społecznej Narodowego Instytutu Audiowizualnego. Dalsze działania są możliwe dzięki dofinansowaniu przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Archiwum Twórczości Krzysztofa Kieślowskiego nie bez powodu mieści się w Sokołowsku. Reżyser spędził tu część dzieciństwa, pierwszy raz spotykając się ze sztuką filmową w istniejącym do dziś Kinoteatrze ZDROWIE, wciąż działającym dzięki staraniom Fundacji.

Sokołowsko ma także długą tradycję uzdrowiskową w leczeniu chorób płuc, leczyl się tu, cierpiący na gruźlicę, Roman Kieślowski - ojciec reżysera. Reminiscencje z tamtych czasów Kieślowski zawarł w filmie dokumentalnym *Prześwietlenie* (1974).

Legendarny Kinoteatr ZDROWIE jest obecnie miejscem wielu inicjatyw, warsztatów, spektakli i projekcji także w ramach odbywającego się od 2011 roku Festiwalu Filmowego Hommage à Kieślowski, którego inicjatorem i organizatorem jest także Fundacja In Situ. Archiwum jest więc kolejnym konsekwentnym krokiem w dokumentowaniu i propagowaniu twórczości reżysera.

PRZESTRZEŃ SPOTKAŃ NIEOCZYWISTYCH 2017

Lech Moliński

Na wstępie ustalmy, że sam fakt ponownego zaistnienia w niewielkim Sokołowsku kina, w dodatku wypełnionego perłami repertuaru studyjnego, stanowi ewenement w skali całego kraju. Podobne eksperymenty miały rację bytu w PRL-u, kiedy pod szyldem „kinofikacji małych ośrodków”, otwierano świątynie X Muzy we wsiach, osiedlach typu miejskiego i miasteczkach. Dziś reaktywacja Kinoteatru Zdrowie staje się sensacją samą w sobie. Przyczynia się też do wzmocnienia wizerunku Sokołowska jako wyjątkowego miejsca, autentycznej kolonii artystów, ale też czegoś więcej: miejscowości, w której na małej przestrzeni zgromadziła się grupa ludzi, chcących od życia czegoś więcej niż prostej egzystencji wyznaczanej godzinami pracy i wizytami w supermarketach.

Festiwal Sztuki Efemerycznej „Konteksty”. Sanatorium Dźwięku i Hommage à Kiesłowski to festiwalowe marki, powołane do życia przez członków Fundacji Sztuki Współczesnej In Situ. Kinoteatr Zdrowie staje się dopełnieniem serii wydarzeń, będąc działaniem daleko bardziej skupionym na codzienności. Próba serwowania w cyklu weekendowym bieżącego repertuaru filmowego jest krokiem w kierunku regularności i dnia powszedniego. Choć nie da się zaprzeczyć, iż tak ograniczona ilość seansów, w porównaniu z dużym zagęszczeniem pokazów w innych kinach, wprowadza element świąteczności i niepowtarzalności sytuacji kinowej w Sokołowsku.

Kinoteatr Zdrowie stawia sobie za cel prezentację filmów, które powstały dla ludzi. Filmów błyskotliwych, niekonwencjonalnych i ambitnych, poruszających, czasem wstrząsających, ale zawsze szukających dialogu z widzem. Poprzez dobierane tytuły chcemy nie tylko oferować rozrywkę i kształtować gusta, ale pragniemy również prowadzić rozmowę z publicznością.

Na film otwarcia (29.04.2017) nieprzypadkowo wybraliśmy *Kwiat wiśni i czerwoną fasolę* w reżyserii Naomi Kawase, Japonki, która w 1997 r. jako najmłodsza osoba w historii zdobyła Złotą Kamrę podczas MFF w Cannes. Dziesięć lat później *Las w żałobie* przyniósł jej Grand Prix tego samego festiwalu. Kawase w swojej twórczości często zderza przedstawicieli różnych pokoleń i światów, zmuszając swoich bohaterów z innych rzeczywistości do budowania bliskich relacji. Reżyserka jest przy tym uważna i cierpliwa, nigdy się nie spieszy, w spokojnym rytmie roztacza swoje opowieści, budując mosty między światami i kreując przestrzenie nieoczywistych spotkań. Takim miejscem już stał się Kinoteatr Zdrowie, gdzie rdzenni mieszkańcy, przyjezdni i turyści spotykają się, by wspólnie doświadczać filmowych emocji. Kawase pokazała międzypokoleniowe porozumienie i siłę otwartości oraz wzajemnego zaufania. Wszystko zadziało się prostymi środkami, bez udziwniania. Dziś w małych miejscowościach brakuje kulturalnych przestrzeni spotkań. Mamy wielką nadzieję, że nasza propozycja spotykać się będzie z rosnącym zainteresowaniem oraz zaufaniem i dzięki temu będziemy mogli wspólnie budować coś więcej niż mit Sokołowska jako wyjątkowego miejsca. Ten mit zamienimy w rzeczywistość.

..In Situ - czyli w miejscu.

W miejscu, gdzie niegdyś działało pierwsze na świecie sanatorium dla gruźlików. W miejscu, gdzie pozostał po nim imponujący, zabytkowy kompleks architektoniczny. W Sokołowsku.

Niszczący od pożaru w 2005 roku budynek znaleźli twórcy Fundacji Sztuki Współczesnej In Situ. Postanowili, że to będzie tam Międzynarodowe Laboratorium Kultury łączące ludzi i dyscypliny sztuki. Rok 2007 to początek nowego rozdziału w życiu miasteczka.

Temu miejscu oddaliśmy wszystko - nasz czas, fundusze oraz pasję. Dołożysz swój jeden procent?

To miejsce odwzajemnia nam się przestrzeniami, aurą, architekturą i klimatem, których daremnie szukać gdzieś indziej. Znaleźliśmy i uczyniliśmy przestrzenią sztuki i spotkań miejsce z niezwykłym potencjałem. Zabytkowy kompleks sanatoryjny, otaczający go park, stary niszczący kinoteatr Zdrowie nieopodał. Udało nam się stworzyć tętniące kulturalnym życiem miejsce, które w czasie festiwalu zamienia się w prawdziwie gwarne artystyczne miasteczko. Na co dzień miejsce twórczych działań znajdujący tu artyści i lokalna społeczność. To żywa i wciąż ożywiana przestrzeń.

Odbudowaliśmy już jedno skrzydło sanatorium, tworząc tu interdyscyplinarną, multimedialną przestrzeń wystawienniczą. Pracujemy nad Archiwum Twórczości Krzysztofa Kieślowskiego, odwołując się do przeszłości twórcy, związanego z Sokołowskiem i dysponując bogatymi źródłami materiałów przekazanych m.in. przez samą panią Marię Kieślowską. Rokrocznie organizujemy festiwal twórczości reżysera Hommage à Kieślowski oraz inne cykliczne wydarzenia: Międzynarodowy Festiwal Sztuki Efemerycznej Konteksty, przyciągający światowej sławy performerów i pasjonatów tej dziedziny sztuki oraz festiwal muzyki eksperymentalnej Sanatorium Dźwięku. Jeśli odwiedziłeś Sokołowsko ostatnimi czasy - wiesz, że inwestycje Fundacji przynoszą imponujące efekty. Jeśli nie - zapraszamy, byś się o tym przekonał. Zapraszamy na nasze festiwale, spektakle, zapraszamy do sokołowskich przestrzeni. Buduj to miejsce razem z nami. Rozliczając się w tym roku z urzędem skarbowym, możesz przekazać jeden procent swojego podatku na rzecz Fundacji Sztuki Współczesnej In Situ. Do czego się dokładasz?

Pieniądze w całości zostaną przeznaczone na odbudowę dawnego Sanatorium dr. Brehmera oraz zabytkowego kinoteatru Zdrowie.

FUNDACJA SZTUKI WSPÓŁCZESNEJ In Situ

Fundacja Sztuki Współczesnej In Situ to fundacja wspierająca szeroko rozumianą działalność artystyczną oraz edukacyjną. In Situ została założona w 2004 roku w Podkowie Leśnej przez Zygmunta Rytkę i Bożennę Biskupską, artystów i działaczy na polu kultury. We wrześniu 2012 roku główną siedzibę fundacji przeniesiono z Warszawy do Sokołowska, a jej prezesem została Zuzanna Fogtt.

Zamierzeniem fundatorów, a przez to celem fundacji, jest stworzenie przestrzeni do realizacji międzynarodowych projektów artystycznych, różnorodnych i interdyscyplinarnych działań twórczych, badań, spotkań, konfrontowania poglądów, wymiany myśli i doświadczeń, a także upowszechnianie nowatorskich postaw artystycznych i wspieranie różnych form aktywności twórczej. Jednocześnie celem fundacji jest propagowanie działalności w zakresie ochrony dóbr kultury i sztuki oraz dziedzictwa narodowego.

Obecnie głównym projektem fundacji jest odbudowa dawnego spalonego Sanatorium dr. Brehmera w Sokołowsku oraz stworzenie w nim Międzynarodowego Laboratorium Kultury. Nazwa fundacji - In Situ - oznacza "w miejscu" (łac.) i jest równocześnie filozofią działania fundacji - działania w miejscu, które bez względu na to, gdzie się znajduje, może stać się przestrzenią sztuki. In Situ inicjuje możliwość kreacji nieskończonych permutacji, liczby rozwiązań oraz poszukiwań, stwarza pole i warunki do działania oraz przenikania się czasu, przestrzeni, ludzi, a także różnych dziedzin, a przede wszystkim kreuje strefy dla wolnego procesu twórczego i naukowo badawczego.

W ramach działalności fundacji organizowane są różnorodne projekty artystyczne: wystawy, performances, koncerty, warsztaty, realizacje w przestrzeni publicznej oraz spotkania, akcje społeczne i ekologiczne, wykłady, a także cykliczne festiwale: Festiwal Sztuki Efemerycznej Konteksty, Hommage à Kieślowski, Sanatorium Dźwięku. Miejszem realizacji wydarzeń od 2010 roku jest Sokołowsko, zlokalizowane w naszym „Centrum Europy”.

BUDUJ Z NAMI SOKOŁOWSKO!

Przekaż 1,5 %

Jesteś zainteresowany wsparciem odbudowy naszych obiektów? W swoim zeznaniu podatkowym (PIT-28, PIT-36, PIT-36L, PIT-37, PIT-38) wpisz pełną nazwę:

**Fundacja Sztuki Współczesnej In Situ,
numer: KRS 0000225393
i kwotę: 1,5 % podatku.**

Jeśli chcesz nas wesprzeć - możesz dokonać także przelewu bezpośredniego na konto fundacji:

Bank PEKAO S.A.

04 1240 1037 1111 0010 1603 1185

ZAŁOŻYCIELE FUNDACJI

Bożenna Biskupska

Urodziła się w 1952 roku w Warszawie. W latach 1970-1972 studiowała malarstwo w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Poznaniu, w latach 1972-1976 w Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. W 1976 roku uzyskała dyplom z wyróżnieniem w pracowni prof. Tadeusza Dominika. Zajmuje się malarstwem i rzeźbą. W 1982 roku na IV Międzynarodowym Biennale Miniatury Tkackiej (Savaria Museum, Shombathely, Węgry) zdobyła I nagrodę. W 1984 roku otrzymała dwuletnie stypendium Ministra Kultury i Sztuki, w 1986 roku Nagrodę I stopnia im. Stanisława Wyspiańskiego za malarstwo i rzeźbę. Reprezentowała Polskę na XLI Biennale Sztuki w Wenecji (1984) oraz na XIV Międzynarodowym Biennale Małych Rzeźb w Brązie w Padwie (1986).

Problem czasu w kontekście abstrakcyjnym i egzystencjalnym, zagadnienie nieskończoności od samego początku, stanowiły motyw wiodący w twórczości Bożenney Biskupskiej. Oprócz realizacji przestrzennych i instalacji, i tradycyjnej rzeźby, artystka uprawia malarstwo oraz rysunek. Pracę nad kluczowym cyklem, którego tematem stał się Jednonogi rozpoczęła w 1987 r. początkowo na płaszczyźnie obrazu, później w przestrzeni. Figura Jednonogiego wykonana z brązu, ryta w postaci znaku, lub rysowana - jest formą nawiązującą do postaci ludzkiej. Stała się ona podstawowym elementem, zapoczątkowanego w 1995 r., systemu składającego się na cykl prac Wytaczanie obrazu.

W tworzonych pracach panuje monochromatyka we wszystkich skalach szarości od bieli do czerni, oraz naturalnych barw używanych materiałów. Znaki stawiane na papierze lub płótnie to dziś notatka gestu, linie pozostawiane przez bezpośrednio wyciskaną z tuby farbę olejną na papier. lub ślad pędzla zanurzonego w oleju - porządkują płaszczyznę, nasycając się wraz z upływem czasu, tworząc nieregularne brzegi rozrastającej się prostej linii gestu. Artystkę fascynuje teraz wykrywanie i dokumentowanie procesów przemian, jakich w stworzonych przez nią pracach dokonuje czas.

Prace w zbiorach m.in.: Muzeum Narodowego w Szczecinie. Muzeum Sztuki w Łodzi, Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku, Muzeum Narodowego w Kielcach. Muzeum Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze, Muzeum Warmii i Mazur w Olsztynie, Banku Światowym w Waszyngtonie i innych.

Zygmunt Rytka

Urodził się w 1947 roku w Warszawie. Członek ZPAF od 1979 roku. Artysta intermedialny o tradycji neoawangardowej. posługujący się fotografią, tworzący instalacje.

W latach 70. realizował filmy eksperymentalne, a w 80.- wideo. Od lat 80. związany z łódzkim środowiskiem niezależnym początkowo Kulturą Zrzuty, potem Galerią Wschodnią. a także z galerią FF w Łodzi. W latach 70. zajmował się dokumentacją polskiego życia artystycznego. W okresie 1975-77 pracował w Galerii Współczesnej w Warszawie. Od początku lat 70. wykonywał prace analityczne o tradycji konceptualnej (Przedziały czasowe), w których atrakcyjność wizualna sfotografowanej wody skontrastowana została z badaniem krótkiego fragmentu czasu. W tym samym czasie interesował go uniwersalny problem manipulacji (seria Bluff z 1977) dotyczący obrazu telewizyjnego. Przełomowa w jego rozwoju artystycznym była ekspozycja Katalog S.M. (Some Meetings) w Małej Galerii ZPAF-CSW łącząca tradycję dokumentu i reportażu z ukrytym aspektem analitycznym. Kolejna seria, a zarazem wystawa, pracującego w metodyczny sposób artysty - Holografy - przedstawiała wycinki i "szczątki fotografii" (określenie Rytka) w postaci, politycznego wówczas, obrazu telewizyjnego. Kolejnymi ważnymi realizacjami były prace z wystawy Ciągłość nieskończoności (1983), ukazujące chęć zmierzania się, a nawet panowania nad naturą, której nie można jednak, mimo licznych prób, skodyfikować i opanować. Od tego momentu artysta zajmował się zarówno fotografią, jak i filmem, badając, podobnie jak Władysław Strzemiński, możliwości medialne sztuki oraz nasze uwarunkowania biologiczne i możliwości postrzegania rzeczywistości. W tym czasie jego twórczość zbliżyła się do badań medialnych, jakie podejmowali w tym samym czasie artyści łódzkiego Warsztatu Formy Filmowej (szczególnie Józef Robakowski). W końcu lat 80. wystawą Obiekty chwilowe (Galeria Wschodnia w Łodzi) rozpoczął, tworzone do dziś, instalacje. W okresie istnienia Kultury Zrzuty, z którą związany był przede wszystkim w sposób towarzyski, wykonywał zabawowe prace do Tanga oraz krótkie filmy. Zdjęcia były prześmiewcze i ironiczne o pop-artowskiej stylizacji, poruszające przede wszystkim problem psychozy państwa wojny. Wystawa Kontakt (1994) była kontynuacją analizy medialnej, ale o większym składniku biologii. Ideą cyklu było zderzenie świata natury ze sferą nauki (fizyki i chemii). Przestrzeń neuronowo-optyczna przedstawia świat widoczny w zasięgu "wyciągniętej ręki artysty". Naszemu osądowi empirycznemu, a w szczególności zmysłowi postrzegania, poddane zostały obrazy wytworzone przez soczewkę optyczną, ukazane na tle wody czy chmur. Żywioły były rozwinięciem tej problematyki, o bardziej filozoficznym z założenia wyrazie. Artystycznym rozliczeniem z twórczością realizowaną od czasu Obrazów uzupełniających (1982) był cykl Leżąc (1999), w którym artysta "pogodził się z naturą, zrozumiał ją", a nawet próbował z nią utożsamiać. Od początku XXI wieku wystawia instalacje (Obiekty chwilowe -2001, Obiekty dynamiczne - 2003), które są podsumowaniem dotychczasowych osiągnięć, od Ciągłości nieskończoności w formie przestrzennej, przełamującej granice danego medium (przede wszystkim fotografii) do działań mających na celu badanie zmysłu percepcji.

Prace w zbiorach m.in.: Muzeum Narodowego we Wrocławiu, Muzeum Sztuki w Łodzi, Muzeum Historii Fotografii w Krakowie, Galerii Studio w Warszawie.

GOŚCIE FESTIWALU

Ala Quandi
Ahmed Shawky
Andrzej Wolf
Artur Barciś
Diana Dąbrowska – dyrektor artystyczna
Gabriela Łazarkiewicz–Sieczko
Grzegorz Brzozowski
Grzegorz Dębowski
Jarek Grzechowiak
Janusz Zaorski
Jacek Petrycki
Mikołaj Jazdon
Jerzy Radziwiłowicz
Tomasz Kolankiewicz
Krzysztof Wierzbicki
Laura Pawela
Łukasz Maciejewski
Magda Dipont
Maria Kieślowska – gość honorowy
Maria Pakulnis
Marta Hryniak – gość honorowy
Mariusz Kurnyta
Małgorzata Imielska
Małgorzata Kozera
Michał Buczek
Mikołaj Jazdon
Ola Salwa
Petr Jarchovský
Petr Vlček
Piotr Jaxa
Piotr Stasik
Przemysław Wielgosz
Robert Banasiak
Šárka Gmitterková
Tomasz Kolankiewicz

KALENDARZ WYDARZEŃ

PIĄTEK – 23.08.2024

KINO ZDROWIE

10:00 – 11:20 Film dla kosmitów, reż. Piotr Stasik
11:20 – 12:00 Spotkanie z reżyserem Piotrem Stasiakiem. Prowadzenie: Diana Dąbrowska
12:10 – 13:55 Zabójstwo inżyniera Czarta, reż. Ester Krumbachová. Wprowadzenie: Šárka Gmitterkova
14:10 – 17:25 Zielona granica, reż. Agnieszka Holland
Rozmowa po filmie: scenarzystka Gabriela Łazarkiewicz-Sieczko i publicysta Przemysław Wielgosz
17:40 – 18:55 Tylko dzień i noc, reż. Grzegorz Brzozowski
18:55 – 19:30 Spotkanie z reżyserem Grzegorzem Brzozowskim. Prowadzenie: Jarosław Grzechowiak

20:00– 21:30 UROCZYSTE OTWARCIE FESTIWALU 2024

Prześwietlenie, reż. Krzysztof Kieślowski
Prowadzenie gali: Łukasz Maciejewski. Wśród gości: Maria Kieślowska, Maria Pakulnis, Magda Dipont, Jerzy Radziwiłowicz, Artur Barciś, Jacek Petrycki, Krzysztof Wierzbicki
21:45 – 23:45 Jutro będzie nasze, reż. Paola Cortellesi

KINO PLENEROWE (w parku przy Sanatorium dr Brehmera / Laboratorium Kultury)

21:00 – 22:30 Duże zwierzę, reż. Jerzy Stuhr, scen. Krzysztof Kieślowski
Muzykanci, reż. Kazimierz Karabasz

KINO PRZED KAWIARENKĄ (ul. Główna 36)

20:00 – 23:00 **BLOK FILMÓW KONKURSOWYCH** (Krótkie metraże z 1. edycji konkursu HAK – MUSIMY SOBIE POMAGAĆ).
• Echo, reż. Emi Buchwald • Taniec w narożniku, reż. Jan Bujnowski • Moja siostra, reż. Mariusz Rusiński
• Jestem, reż. Cezary Orłowski • Przez ciebie, po tobie, reż. Jędrzej Górski • Końce i początki, reż. Klaudia Fortuniak
• Człowiek z odpadającym uchem, reż. Jędrzej Kocjan • Pierwszy taniec w chmurach, reż. Michał Mieszczyk
• Polish Dream, reż. Małgorzata Suwała • Momo i Lulu, reż. Anita Kwiatkowska-Naqvi

SOBOTA – 24.08.2024

KINO ZDROWIE

9:30 – 11:15 Stokrotki, reż. Věra Chytilová. Wprowadzenie: Tomasz Kolankiewicz
11:30 – 12:00 An Orange From Jaffa, reż. Mohammed Almughanni
12:00 – 12:50 Spotkanie po filmie z aktywistką i dziennikarką, była korespondentką PAP w Izraelu i Palestynie, Alą Qandil.
Prowadzenie: Przemysław Wielgosz
13:00 – 14:15 Spotkanie z twórcami filmu Bez końca: Maria Pakulnis, Jerzy Radziwiłowicz, Artur Barciś, Jacek Petrycki, Magdalena Dipont i inni. Prowadzenie: Mikołaj Jazdon
14:15 – 16:15 Pokaz filmu Bez końca, reż. Krzysztof Kieślowski
16:30 – 17:30 Otwarcie wystawy Piotra Jaxy
16:30 – 18:00 Drzewa milczą, reż. Agnieszka Zwiefka
18:00 – 18:50 Panel dyskusyjny: Gabriela Sieczko-Łazarkiewicz (scenarzystka Zielonej granicy) i Michał Buczek (montażysta dokumentu Drzewa milczą). Prowadzenie: Przemysław Wielgosz
19:05 – 20:45 Tyle co nic, reż. Grzegorz Dębowski
20:45 – 21:35 Spotkanie z reżyserem Grzegorzem Dębowskim i aktorem Arturem Paczesnym. Prowadzenie: Jarosław Grzechowiak
21:45 – 23:30 Las, reż. Lidia Duda

KINO PLENEROWE (w parku przy Sanatorium dr Brehmera / Laboratorium Kultury)

21:00 – 23:00 Anselm, reż. Wim Wenders. Wprowadzenie: Bożenna Biskupska

KINO PRZED KAWIARENKĄ (ul. Główna 36)

20:00 – 23:00 **BLOK FILMÓW KONKURSOWYCH** (krótkie metraże z 1. edycji konkursu HAK – MUSIMY SOBIE POMAGAĆ).
• Echo, reż. Emi Buchwald • Taniec w narożniku, reż. Jan Bujnowski • Moja siostra, reż. Mariusz Rusiński
• Jestem, reż. Cezary Orłowski • Przez ciebie, po tobie, reż. Jędrzej Górski • Końce i początki, reż. Klaudia Fortuniak
• Człowiek z odpadającym uchem, reż. Jędrzej Kocjan • Pierwszy taniec w chmurach, reż. Michał Mieszczyk
• Polish Dream, reż. Małgorzata Suwała • Momo i Lulu, reż. Anita Kwiatkowska-Naqvi

NIEDZIELA – 25.08.2024

KINO ZDROWIE

9:30 – 11:10 Waleria i tydzień cudów, reż. Jaromil Jireš. Wprowadzenie: Šárka Gmitterkova
11:20 – 13:20 Musimy sobie pomagać, reż. Jan Hřebejk
13:20 – 14:20 Spotkanie ze scenarzystą Petrem Jarchovským. Prowadzenie: Petr Vlček
14:35 – 15:00 Oficjalne wręczenie nagród w konkursie Hommage à Kieślowski – Musimy sobie pomagać (1. Edycja; konkurs krótkich form filmowych)
15:00 – 16:20 Posłuchaj, co chcę ci powiedzieć, reż. Małgorzata Imielska
16:20 – 17:10 Spotkanie z reżyserką Małgorzatą Imielską
17:20 – 18:35 Twarze Agaty, reż. Małgorzata Kozera
18:35 – 19:15 Spotkanie z reżyserką Małgorzatą Kozera. Prowadzenie: Jarosław Grzechowiak
19:30 – 21:20 Mur reż. Kasia Smutniak
21:20 – 22:20 Spotkanie z Mariuszem Kurnytą (Człowiek lasu), aktywistą i bohaterem dokumentu Mur

KINO PLENEROWE (w parku przy Sanatorium dr Brehmera / Laboratorium Kultury)

21:00 – 23:00 Skąd dokąd, reż. Maciej Hamela. Przed filmem wprowadzenie

KINO PRZED KAWIARENKĄ (ul. Główna 36)

20:00 – 23:00 **POKAZ NAGRODZONYCH FILMÓW KONKURSOWYCH**
(krótkie metraże z 1. edycji konkursu HAK – MUSIMY SOBIE POMAGAĆ)